

е роденъ почти въ гроба на природата, при сичко туй, обича студения мракъ на своята земя. Преселете го въ хубавата Италия: очитъ и сърцето му ще бждѣтъ сѣкога обѣрижты на сѣверъ като магнитътъ; ясната грѣйка на онуй слънце нѣма да произведе таквызи сладкы чувства въ душата му, каквото тъмния день, каквото свистеньето на бурята, каквото паданьето на снѣга: тѣ му напомнятъ отечеството!

г) *Причина* друга: «Самото расположеніе на нервитѣ, образованы въ челоуѣка по климата, привързватъ ны о родното ни мѣсто.

д) *Примѣръ* на втората причина: — «Токо-тѣй медицинѣ нѣкой пѣтъ не съвѣтовать болнитѣ да са лѣкуватъ съ въздуха на отечеството си; токо-тѣй жителътъ на Швейцарія, устраниенъ отъ снѣжнитѣ си горы, не съхне и не пада въ меланхолия; а като са върне въ дивия *Уинтервалденъ*, въ суровия *Гларисъ*, съживѣва са.

е) *Подобіе*: «Сѣко растеніе има по-много сила въ своя климатъ: законътъ на природата и за челоуѣка не са измѣнява.

Заклученъе: «Не казвамъ, че естественнитѣ красоти и сгоды на родното мѣсто нѣматъ никакво вліяніе на общата любовь къмъ него; нѣкои земи, природно богаты, могатъ да бждѣтъ и по-милы на своитѣ жители: азъ казвамъ само, че тѣзи красоти и сгоды не сѣ главната основа на физическата привързанность на хѣрата къмъ отечеството си: защото тогазы тя не щѣше да бжде обща.»

Туй заключеніе служи само като прелѣзъ на друго сѣчиненіе, въ което са доказва друга подобна тема: че «моралната любовь къмъ отечеството е обща.»

Начало. — *Предложеніе и причина*: «Съ когото сме порасли и живѣимы, къмъ него привыквамы. (*Защото*)